♦bloc-notes♦

Boxeurii amatori selecţionaţi nu duc o viaţă prea corectă

Campionatele Europei de amatori vor începe în curând. Echipa noastră reprezentativă va părăsi mâine ţara, îndreptându-se spre Milano, unde în ziua de 3 Mai se va angaja în «dansul» titlurilor continentale

Nu ne-am făcut niciodată iluzii prea mari în legătură cu echipa ce ne va reprezenta la Milano. Am criticat chiar, în câteva rânduri, formaţia ce se deplasează, arătând că, din 7 aleşi, numai patru sunt capabili să arboreze, în mod onorabil, culorile României.

Astăzi, în ajunul plecărei la Milano a reprezentativei de box a României, situaţia este şi mai nenorocită decât atunci când am considerat pe Nicolae Rădan, Anton Oşca, Gheorghe Iacob şi Leonida Gheorghiu drept trimişi de valoare Căci astăzi, din cei patru, numai trei au adoptat viaţa sobră cerută unui boxeur, în preajma unei competiţiuni de importanţa celeia dela Milano.

Gheorghe Iacob a găsit necesar să-şi sărbătorească alegerea printr'un straşnic chef, pe care l-a preferat antrenamentului, imitând astfel pe un alt selecţionat, pe Marin Gaşpar care, deşi nu a mai arătat în timpul din urmă o valoare convenabilă şi-a permis să-şi irosească forţele în expediente interzise boxeurilor în plin antrenament.

Federaţia a luat notă de cele petrecute, a hotărît excluderea lui Gaspar din echipă — asupra cazului Iacob Gheorghe nu s'a pronunţat, dar a revenit asupra deciziunei, imediat ce vinovatul s'a prezentat la «Canossa».

Regretăm că trebue să consemnăm aci lucruri neplăcute. Regretăm deavada forul de specialitate. Căci, un lucru este sigur: Marin Gaspar nu trebuia reintegrat, mai ales că valoarea lui nu corespunde unei perfecte reprezentări. Deasemenea trebuia să renunţe şi la serviciile lui Gheorghe Iacob, spre a se da astfel un sever exemplu de care boxul românesc, să recunoaştem simte mare nevoe.

Federaţia nu a înţeles să reprime răul dela rădăcină şi a dat posibilitatea înregimentărei în trecutul boxului românesc a încă unui precedent nenorocit.

Datorită purtărei adoptată în timpul antrenamentului de condiţie, Marin Gaspar şi Gheorghe Iacob nu sunt demni să arboreze culorile naţionale într'o competiţiune de importanţa celeia dela Milano pentrucă, nu este exclus ca, în Italia ei să se complacă în aceiaşi atitudine şi bazaţi pe clemenţa conducătorilor să-şi permită şi mai multe.

Se pleacă la Milano cu şapte boxeuri dintre cari, repetăm numai trei merită să poarte galoanele de plenipotenţiari ai ţărei. Aceştia sunt Nicolae Rădan, Anton Oşca şi Leonida Gheorghiu (alias Cotidis).

Ceilalţi, cu excepţia lui Nicolae Băncescu a cărui seriozitate nu se poate pune în discuţie, pot foarte bine să terfelească culorile încredinţate spre apărare, fie printr'o purtare nedemnă, fie prin incompleta lor pregătire.

Intr'adevăr, Marin Gaspar şi Iacob Gheorghe pot fi consideraţi vicioşi, devreme ce nu au reuşit să se abţină în momentele decisive ale antrenamentului iar Nicolae Băncescu şi Petre Pop, nu au pregătirea necesară unei competiţiuni continentale.

Se pleacă la Milano cu şapte oameni. Desigur că puţini dintre aceştia vor câştiga. Cei mai mulţi vor pierde însă, dela primele ciocniri. Oare numai victoriile celor puţini ne vor interesa pe noi? Infrângerile celor mulţi nu vor conta?

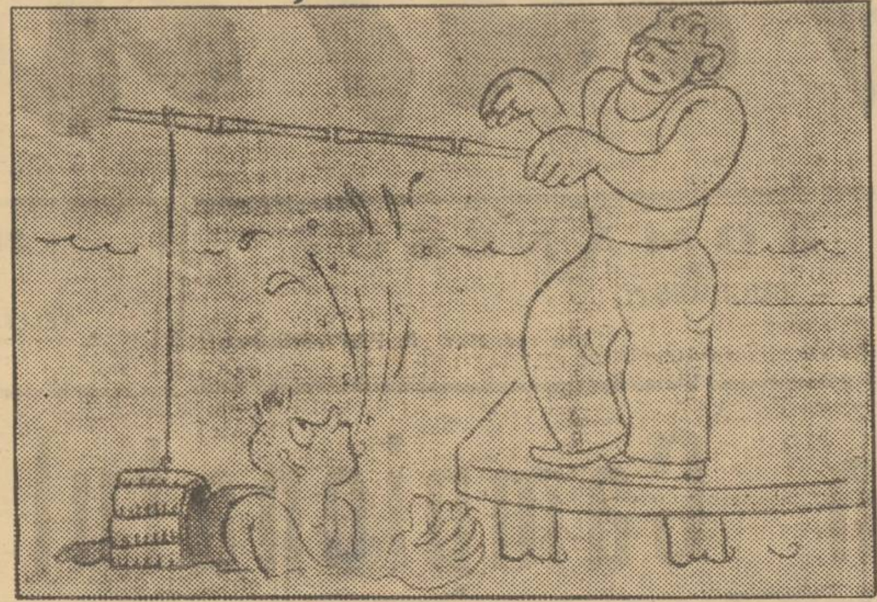
Să ne ierte F. R. Box-ul dar, după umila noastră părere, procedeul utilizat nu este cel indicat şi nu va putea da rezultate satisfăcătoare.

Ori, poate F. R. Box-ul ţine să «topească», cu orice preţ, cei 150.000 lei obţinuţi drept subvenţie şi să aibă o justificare pentru deplasarea conducătorilor echipei?

Numai în felul acesta se pot explica lucrurile.

JENNY DUMITRESCU

Lecţia de înnot

— Nu crezi, d-le antre- nor, că e destul pentru azi? Mai multă apă nu intr'ă în mine!...

Economia scoţiană a prilejuit multe şi savurate anecdote. In sport nu ne amintim să fi fost subliniate, până acum, performanţele de zgârcenie realizate de actualii locuitori ai ţinutului peste care a dominat cândva adversitatea dintre Maria Stuart şi Elisabeta regina Angliei.

Pentru a ilustra şi în sport, acest defect al scoţienilor, vom transcrie mai jos câteva cifre realizate cu prilejul recentului match de football Anglia—Scoţia.

S'a încasat cu prilejul acestui match suma record pentru footballul scoţian de 22.000 lire (aproximativ, 14 milioane lei). Toate încasările acestea remarcabile însă, Federaţia Scoţiană n'a acordat jucătorilor decât o primă de... 6 lire (aproximativ 4000 lei).

Suma aceasta a prilejuit o violentă campanie de presă. Federaţia scoţiană a cedat greu acestei campanii şi a majorat primele — după numeroase intervenţii — cu, câte... două lire. In total deci, jucătorii au primit în loc de 6 lire (4000 lei), 8 lire (5300 lei).

Celelalte federaţii britanice însă, Federaţia engleză şi aceia a Ţării Galilor, au găsit majorarea aceasta prea... scoţiană şi au decis ca pe viitor, jucătorii britanici (inclusiv cei scoţieni) să primească în matchurile internaţionale o primă de 25 lire (aproximativ 18.000 lei)

Se afirmă că în faţa acestei sume exorbitante, conducătorii Federaţiei Scoţiene de football, au leşinat. Probabil însă, că se exagerează. Fiindcă scoţienii fac economie şi la leşinuri...

*

Ospitalitatea noastră sportivă a creat o tradiţie pe care de câtăva vreme, o respectă toate sporturile.

Arbitrii străini se bucură la noi de un program de recepţie, invariabil: primire la gară, hotel extra, restaurant şi mai extra, galerie în timpul matchului... după împrejurări, banchet după match, şi după banchet, un supliment de invitaţie, la «Colorado».

Acesta a fost programul care l-a escortat la Bucureşti pe d. Barlassina, arbitrul matchului de football România—Cehoslovacia. Şi tot acelaş program a fost impus şi d-lui Ruffy, are a condus matchul de rugby România—Italia, de Duminecă.

După banchetul de Duminecă seara, dela «Splendid Parc», d. Ruffy a fost invitatul d-lui D. Tănăsescu, vicepreşedintele Federaţiei române de rugby, la «Colorado».

La aceiaşi masă, — străjuită cu atenţie, de toţi reprezentanţii autorizaţi ai lui Mişu Iorgulescu — au mai luat loc d. Giuseppe Levy, secretarul general al Federaţiei italiane de tuşe.

După numeroase sticle de şampanie, masa rugbystă dela «Colorado» şi-a stabilit specialităţile.

D. Tănăsescu şi-a conservat o ţinută protocolară de amfitrion stilat. D. Ruffy, pentru a dovedi că este încă în formă, a placat o vedetă a localului şi-a făcut un veritabil «mélé» cu pretenţii de tango.

D. Levy a rămas nemişcat (cu mâinile şi picioarele), dar cu gura într'o continuă activitate, pentru a face faţă numeroaselor sticle de şampanie «Rhein», oferite de d. Tănăsescu.

Cea mai febrilă activitate a depus-o, însă, d. Bricchi, care — gras, transpirat şi ambiţios — a ţinut să danseze cu toate vedetele, cabaretului, plus d-rele Nora Piacentini şi Fifi Harand (vedetele «Teatrului Vesel») cari, bine înţeles, l-au refuzat.

Ambiţiunea aceasta coreografică a d-lui Bricchi a avut două consecinţe grave: d-rele Fifi Harand şi Nora Piacentini au părăsit (speriate) «Colorado», iar vedetele localului cari erau obligate să suporte «meléurile coreografice» ale d-lui Bricchi, sunt indisponibile pentru o săptămână.

Au toate, picioarele luxate...

Castor

Colţul lui A. Nol

Impăcarea Venus-Fieraru

Vestea a căzut ca un trăznet şi a explodat ca o bombă: Fieraru a fost graţiat de clubul său, care, în mare viteză, l-a şi convocat la antrenament.

Suspendarea lui Fieraru de către Venus a rămas până astăzi o enigmă, pe care nimeni nu s'a căznit s'o deslege. Nu din indiferenţă, dar lucrul era imposibil.

După un semestru în care Venus şi Fieraru au fost „en froid", iată că un comunicat reînnoadă raporturile dintre jucător şi clubul său.

După o revedere atât de mult aşteptată — nu ştim de cine, poate chiar şi de ambele părţi — ne-am fi aşteptat la o îmbrăţişare udată cu lacrămi, la declaraţii, la jurăminţi, sau, în cel mai rău caz, la o agapă colegială.

In loc de toate acestea, comunicatul ne spune undeva: *„jucătorul a şi fost convocat la antrenament pe ziua de Marţi* etc. ,etc".

Cu alte cuvinte, Venus l-a şi luat în primire. Mai bine zis Platko.

Graba aceasta, s'o recunoaştem, nu ar fi fost chiar strict necesară. Un antrenor poate dispune oricând de un jucător al său. Platko însă nu l-a lăsat să răsufle, şi bine a făcut. Căci ce s'a gândit antrenorul negrilor? In focul împăcării, bate

Fier-aru cât e cald.

Lucrul acestta însă nu ne priveşte. E o chestie de strategie, sau dacă vreţi, un sistem personal.

Ne interesează însă sub ce auspicii s'a făcut marea împăcare.

După pauza aceasta de şase luni, care a fost un fel de antract, părţile au semnat un contract.

Nu a transpirat încă nici o clauză. Cert este însă că s'au luat unele angajamente, acestea însă fără nici o importanţă.

Căci nici Venus, nici Fieraru, nu au motiv de suspiciune, de temere, care să-i oblige să-şi ia măsuri de prevedere. Recenta ceartă a dovedit că Fieraru e de o fidelitate de necrezut. In tot timpul cât relaţiunile dintre el şi Venus au fost întrerupte, Fieraru n'a flirtat cu nimeni. De înşelat, nici vorbă.

Ba putem spune că în orele de melancolie, Fieraru cântă la bustul zeiţei Venus un madrigal plin de nostalgie:

„De eşti supărată, sau dacă nu eşti,
„Prea puţin îmi pasă „ştiu că mă iubeşti".

După acest imn de dragoste, deoarece Venus din Milo nu are braţe Venus din Buzeşti l-a primit cu braţele deschise.

Să sperăm că noul cămin conjugal va trăi într'o desăvârşită armonie şi că vremelnica despărţire dintre cei doi soţi i-a învăţat minte cât e de greu un divorţ când... campionatul e atât de strâns şi Cupa Europei Centrale...

A. Nol

REPORTAGII

La ordinea zilei

Interesante ştiri aviatice

Max Manolescu şi Irina Burnaia la un meeting olandez

Paraşutiştii sovietici se vor svârli din stratosferă !

Aero-Clubul Prahova a înscris la concursurile de acrobaţie aeriană din Elde (Olanda) pe d. Max Manolescu, şeful de pilotaj al şcoalei sale de aviaţie, care va alerga competiţiunea pe unul din avioanele Aero-Clubului (Bücker-Jungmann). La meetingul din Elde va mai participa pe avionul său personal, de acelaş tip, d-ra Irina Burnaia şi un turist român al cărui nume nu a fost încă fixat.

Fiecare echipaj va cuprinde câte un olandez, elev al şcoalei de aviaţie a Aero-Clubului Prahova.

FORMAREA PILOŢILOR

In şedinţa de ieri a Comisiunei de învăţământ FARR (Federaţia Aeronatutică Regală a României) s'a stabilit repartiţia între şcolile particulare de aviaţie a sumei de lei 15 milioane destinată de ministerul aerului pentru formarea piloţilor de turism aerian.

Repartiţia este următoarea:

Asociaţia Cantacuzino	2.500.000 lei
A. R. P. A.	4.285.000 »
Asociaţia C. F. R.	1.785.000 »
Aero-Clubul Prahova	2.142.000 »
Aero-Clubul Braşov	3.928.000 »
Aero-Clubul Olteniei	357.000 »

Repartiţia făcută de F. A. R. R. a fost ratificată de către ministerul aerului.

DELMOTTE INCEARCA RECORDUL DE IUŢEALA

Aviatorul francez Delmotte se străduește să-şi pună la punct aparatul său, un Caudron cu motor Renault 750 CP, în vederea unei încercări de a bate recordul absolut de iuţeală pentru avioane, deţinut de americanul Howard Hugues cu 567.115 km. pe oră.

Incercarea va avea loc zilele acestea pe aerodromul dela Istres.

PREGATIRI PENTRU NOUI RECORDURI FEMENINE DE IUŢEALA

Aviatoarea franceză Medelaine Charnoux se pregăteşte în vederea atacărei recordurilor femenine de iuţeală pe distanţele de 100 km. şi 1.000 km., categoria 6.5 litri cilindre.

PARAŞUTIŞTII SOVIETICI VOR FACE MAI MULTE SCOBORARI DIN STRATOSFERA

Se comunică din Moscova că mai mulţi paraşutişti ruşi se pregătesc în vederea unor scoborâri din stratosferă.

Paraşutistul Poivre, care se află la Moscova unde şi-a făcut pregătirile necesare, nu aşteaptă decât autorizaţia oficială pentru a se lansa dela înălţimea de 10 mii metri.

SBOR DELA MOSCOVA LA INSULA RUDOLF

Pilotul rus Golovin a isbutit de curând o interesantă performanţă. El a aterisat în bune condiţiuni pe insula Rudolf, partea de uscat cea mai apropiată de Polul Nord, după un sbor Moscova-Arkhangelsk-Martochino-Char-Cap-Rudolf.

UN NOU APARAT PENTRU TRAVERSAREA ATLANTICULUI DE NORD

Ministerul de comerţ din Statele-Unite a anunţat că Glen Martin Company construeşte în uzinele sale din Baltimore un hidroavion destinat serviciului transatlantic, între Statele Unite şi Franţa.

Acest aparat va transporta 40 de pasageri, va face traversarea de la Vest la Est în 21 de ore iar de la Est la Vest în 19 ore.

D. ing. Al. Manoliu ne vorbeşte despre sportul ploeştean

Realizările de până acum şi grija pentru viitor. Stadionul şi subvenţiile

Ploeştiul este citadela unui vechiu şi recunoscut prestigiu sportiv.

De ani de zile, footballul şi boxul românesc găsesc aici prilejuri de afirmare, pe cari coloanele ziarului nostru le-au subliniat adesea, cu elogii cuvenite.

Niciodată, însă n'a pulsa în Ploeşti o activitate sportivă mai febrilă, ca acum. Vechilor străduinţe, li s'au adăugat realizări de mare răsunet: grupări noui, de football, cu rezultate bune, campioni de box cu faimă europeană şi de curând, marea izbândă sportivă a oficialităţii ploeştene: stadionul din Ploeşti, care reprezintă — exceptând A. N. E. F.-ul — cel mai frumos şi mai bine utilat stadion din ţară.

La aceste realizări, au contribuit multe nume din oficialitatea ploeşteană. In primul rând al acestor nume se situiază însă d. ing. Al. Manoliu, primarul actual al oraşului Ploeşti.

Tânăr,—n'a împlinit încă 38 de ani — cu educaţia hrănită de principiile de sport ale Occidentului, cu multă solicitudine pentru sport şi îndrumarea tineretului pe drumul însorit al vieţii în aer liber, d. ing. Manoliu constitue pentru sportul ploeştean, unul din cei mai valoroşi piloni.

Am avut prilejul să stăm zilele trecute, de vorbă cu primarul oraşului Ploeşti. In aproape o jumătate de oră de convorbire, d. ing. Manoliu ne-a mărturisit atâta grije înţelegătoare pentru sport, încât nu ne putem reţine plăcerea de a spicui mai jos, câteva din declaraţiile sale:

D. AL. MANOLIU

SUNT UN SPORTIV CONVIS!...

— Nu mai am vârsta sportivilor în activitate!... ne-a spus d. inginer Manoliu. Am însă posibilitatea să fiu de folos sportului. Şi îi sunt, de câte ori mi se iveşte prilejul.

Urmez toate sugestiile pe cari mi le dă prietenul şi colaboratorul meu Jean Chiţu, şi din colaborarea aceasta au eşit până acum realizări cari cinstesc sportul ploeşeatn în particular, şi pe cel românesc în general.

Am două calităţi în sportul ploeştean: sunt membru de onoare al clubului „Prahova", prezidat de d. Jean Chiţu, şi al grupării „Prahova Box Club", a cărei activitate — tot sub oblăduirea d-lui avocat Chiţu, — nu mai are nevoe de recomandaţii.

In afară de titlurile oficiale însă, am „febra sportivă" a celor cari nu au nevoe de titluri, pentru a fi stegari convinşi ai sportului.

Nu lipsesc dela nici un match de football al grupării „Prahova".

M'am putut bucura astfel la timp, de cele două victorii consecutive repurtate de „galbeni" în cadrul „Diviziei naţionale C." asupra grupării „V. T. M." şi a „Marinei".

Am fost deasemeni dintre aceia cari au stat o oră şi jumătate în ploae, la A. N. E. F., sub emoţia justifi-

(Continuare din pag. 3-a)

CONSIDERAŢIUNI

în urma matchului Italia-România

Matchul de rugby Italia—România urma să constitue o ocazie rară pentru noi de a dovedi superioritatea rugbyului nostru faţă de cel italian.

Nu am reuşit acest lucru şi nu l-am reuşit atuci când jucam la noi acasă, cu publicul nostru, fără handicapul unei deplasări şi cu avantajul terenului.

La noi cunoaştem deajuns de bine cauzele pentru cari nu am parvenit să aliniem o echipă victorioasă .Insă nimeni din străinătate nu va fi obligat să ne creadă. Asemenea scuze, chiar dacă sunt reale, nu sunt primite acum decât cu surâsul pe buze de lumea sportivă, din cauză că ele sunt utilizate la orice defecţiune.

Totuşi, este necesar să recapitulăm cauzele pentru care nu am putut aduce rugbyului român locul pe care-l merită în clasamentul european.

Aceste cauze sunt:

NU AM ALINIAT CEA MAI BUNA ECHIPA

In adevăr, într'un sport ca al nostru, care se găseşte la începuturile lui, lipsa a doi jucători titulari poate influenţa enorm asupra valoarei echipei.

Nu numai la rugby, dar chiar la asociaţie lipsa unuia sau mai multora din calificaţii internaţionali, duce la prezentarea unei echipe ce nu reprezină adevărata valoare a soccerului.

Chrissoveloni şi Tudor Ion nu au jucat fiind indisponibili de pe urma accidentelor.

Ori, atât unul cât şi celalt puteau schimba complect faţa jocului.

Cu Chrissoveloni am fi avut atac, iar cu Tudor Ion am fi dominat, datorită tuşelor sale. Nu contestăm că Dinescu a fost corect, însă nu e mai puţin adevărat că toate întoarcerile sale nu au trecut de 20 de metri, dacă natural a găsit tuşa în asemenea ocazii. Ori, cu un fundaş de talia lui Tudor Ion înaintarea noastră ar fi avut timul suficient de a se odihni.

In afară de aceste două indisponibilităţi s'au mai făcut şi greşeli mari în selecţiune.

Nu mult decât conformaţia liniei întâia din grămadă, pentru care s'a atras serioasă atenţiune selecţioneurilor că nu va ţine.

S'au selecţionat oameni eşiţi din formă sau oameni cari nu au mai jucat de mult în acest post şi numai din această cauză am asistat la tristul spectacol al unei naţionale care nu a fost capabilă să închege o grămadă în faţa italienilor. De unde la Berlin am fost superiori în acest compartiment, la Bucureşti numai din dorinţa de introduce oameni de club şi de a satisface ambiţii de club, am prezentat o grămadă falimentară.

Nu este cazul şi nici obiceiul nostru de a aduce incriminări conducătorilor F. R. R. însă de data aceasta nu ne putem abţine de a da un sfat prietenesc conducătorilor din rugbyul român.

Atunci când era vorba să se introducă în echipa naţională oameni cari să se plimbe peste graniţă, s'au introdus câţi mai mulţi din acei susţinuţi de culorile clubului pe care le reprezenta şi domnul selecţioneur. S'au plimbat băeţii, iar clubul a înscris cu litere de aur în cartea sa că cei mai mulţi internaţionali au fost furnizaţi de ei. Numai că se uita să se adauge în aceaşi carte că aceaşi voiajori sportivi aduceau diminuarea prestigiului rugbyului român.

In ţară unde nu mai era vorba de plimbare s'a repetat sistemul.

Şi atunci ne întrebăm, ce fel de pricepere poate avea un om căruia i se atrage atenţia asupra greşelii pe care o face şi care totuşi persistă în ea. Nu pot exista decât două răspunsuri:

Ori nu se pricep ori aplică în selectiune injonctiunile primite din partea clubului lor. Şi într'un caz şi în altul aceşti domni selecţioneuri au datoria ca pe viitor să se recuze din nobila calitate ce o deţin.

Căci greşeli poate face oricine, însă atunci când aceste greşeli sunt cunoscute cu anticipaţie de toată lumea şi când toate încercările au dat greş cu oamenii la care ne referim, de ce s'a mai persistat în menţinerea lor.

Ne oprim aci cu critica şi spunem clar pentru toată opinia publică sportivă. România nu a aliniat în faţa Italiei cea mai bună echipă atât din cauza lipsei lui Tudor şi Chrissoveloni cât şi din cauza unor greşeli de selecţie, greşeli cari priveau patru posturi din echipă şi cari au fost fatale în ziua matchului. Ceace însă este mai grav este faptul că aceste greşeli erau cunoscute de toată lumea dinante de match şi totuşi s'a persistat în ele cu toate motivele cari se opuneau.

Un trist adevăr.

Nu a existat un antrenament serios al echipei naţionale.

Şi când spunem antrenament serios ne gândim la suflul ce era necesar pentru gazonul dela A.N.E.F.

Aci vina nu este atât de mare, din partea celor cărora le revenea sarcina de a antrena echipa naţională ci din cauza unor ciudăţenii cari se întâmpă numai în ţara noastră.

Un match internaţional nu se poate juca decât pe gazonul din Dealul Spirei iar jucătorii sunt obişnuiţi cu matchurile pe terenul de piatră dela şosea.

Antrenamentul pe terenul din Dealul Spirei nu se permite. Acest teren este ţinut în vată pentru a fi obiectul încasărilor mari. Plăteşti joci, nu poţi plăti atunci rişti să ai în faţă un adversar cari joacă rugby numai pe gazon iar tu eşti handicapat dela început, pe terenul tău propriu.

Curiozităţi de felul acesta numai la noi se pot vedea, iar asemenea scuze şi explicaţiuni nu pot fi crezute de nimeni pentru că alta este mentalitatea în străinătate şi alta la noi.

Nu trebue însă să uităm că şi din punct de vedere al antrenamentului

(Continuare în pag. IV-a)